

Stærmose - Lilleskolen i Odense

Bestyrelsens beretning maj '90

Indledningsvis et lidt vemodigt velkommen til denne ordinære generalforsamling på Stærmose Lilleskole. Vemodigt fordi den er den sidste af slagsen her på stedet. Den næste kommer til at foregå på Lilleskolen i Odense - i Odense.

Det har været endnu et begivenhedsrigt år i skolens historie. Den har gennem længere tid levet med ønsket om at blive større - men det er desværre ikke sket. Dèt faktum ligger bag - og har kunnet aflæses af - størstedelen af bestyrelsens arbejde i det forløbne år.

Den - altså flyttesagen - har fyldt endog særdeles meget. Skoleårets første måneder var fyldt med såvel håb som bæven ved udsigten til, at vi kunne erhverve os Klostermarkskolen formedelst 15 millioner kroner, og alt imens vandrede konen med æggene som en skygge rundt mellem os, og hende i muddergrøften smilede huldsaligt og måske en anelse lumskt. Socialpædagogisk Seminarium, som stod først i rækken af bejlere, kunne bare vente på dèt OK fra deres ministerium, som viste sig aldrig at komme, og vores egen antagelse om, at når de var ude, måtte vi da være inde, viste sig ikke at holde stik. Imens var nemlig den nye, amtslige sundhedsuddannelse kommet til, og dermed var den historie slut for vores vedkommende. Forud var dog gået indtil flere møder med kommunale embedsmænd og andre involverede. Ihvertfald èt af møderne indgav en fornemmelse af at være deltager i en hestehandel. Man er aldrig helt sikker på, hvad det egentlig er, der foregår.

Da Klostermarkskolen ikke længere så ud til at kunne blive til noget, var det vi vendte blikket mod en beskednere horisont. Det var Billedfabrikken. Et ikke særlig stort, men dog stort nok og ret stærmoseagtigt hus i Odenses hjerte, hvis væsentligste handicap var for lidt, - faktisk stort set ingen - udenomsplads. Det forhindrede dog ikke, at de fleste, der så huset, fandt det spændende og brugbart som nyt hjemsted for skolen, og det forhindrede heller ikke os i at

gå i realitetsforhandlinger med ejeren om et lejemål. Flere møder, lejekontrakt med den afsluttende standard-bemærkning, der efterhånden var ved at snige sig ind også i bestyrelsesmedlemmernes indbyrdes samtale: På et tidspunkt havde vi svært ved at sige noget til hinanden uden at tilføje: Under forbehold af ministeriets godkendelse.

Flytningen til Billedfabrikken blev godkendt på den ekstraordinære generalforsamling i februar, omend det ikke skete uden indvendinger. Og hvor vi syntes vi i årevis havde søgt med lys og lygte og intet kunnet finde, var der pludselig flere mulige steder at flytte hen: En gård i Skt. Klemens, som det imidlertid ville koste for meget at bygge om på. Og så endelig *stedet* Rasmindegården i Hjallesø.

Da var kontrakten med Billedfabrikken ellers i orden. Men som om nogen omsider syntes, at vi havde været nok igennem, fik vi - under et møde med to aldrende embedsmænd i et ydmygt ministerielt kontor i det indre København - beskeden: Huslejen i Billedfabrikken er alt for høj til at kunne fortjene en godkendelse. Gå hellere i gang med det andet, I har på hånden.

Herefter er det gået stort set slag i slag, igen med noget, der ligner et kontinuum af møder og forhandlinger og indtil flere bolde i luften: Ingen penge i ministeriet til rentetilskud før i 1992, derfor kan vi ikke overtage Rasmindegården før da. Men fru Olsen, ejeren af stedet, kan ikke vente. Stærmosen skal sælges hurtigst muligt, fordi vi ikke har råd til at ligge inde med to skoler. Kan den lejes ud? Kan Rasmindegården lejes indtil '92 og først købes da? Kan Stærmosen overhovedet sælges? Og hvis ja, da til hvilken pris? Hvor mange elever kommer flytningen til at koste? Og hvor mange kommer den til at *give*? Et kongerige for en krystalkugle. Eller - lidt mere beskedent: Et krat for en kassekredit.

Sådan så det ud for bare fjorten dage siden. Det gør noget af det stadig. Men meget er på nippet til at gå i hak. Overtagelsen af Rasmindegården - først på lejebasis, siden købet af den - er faldet på plads. Finansieringen af købet tager sig indtil videre rimeligt løfterig ud, selv om den mulighed ikke skal afvises, at der - når de sidste penge skal skaffes - *kan* blive brug for, at flere end bestyrelsen stiller sig til rådighed med en kautionsforpligtelse.

Hvad salget af Stærmosen angår, bliver den i skrivende stund særdeles grundigt undersøgt af en gruppe særdeles

interesserede kunder. Men prisen er også blevet sænket med en halv million kroner indenfor en periode på fjorten dage helt enkelt for at få skolen solgt.

Ikke at vi helst vil være fri for fortjeneste på den handel (selv om vi jo *er* socialister). Men vi vil helst slippe for at se fortjenesten langsomt blive spist op af ventetiden på, at den indfinder sig. Derfor prisnedsættelsen.

Så meget om flyttesagen. Her skal dog lige indsparkes en fodnote: Der er en ny støttelov for de private skoler på vej. Om den kan der siges - og vil der blive sagt - meget. På dette sted kun hvad den i praksis vil komme til at betyde på kort sigt, nemlig at den berygtede, bagudvirkende reguleringsfaktor forsvinder, og tak og lov for det. Til gengæld blir det elevtallet i september det ene år, der danner udgangspunkt for tilskuddet det næste.

Det vil sige: Vores økonomi i 1992 er direkte afhængig af, hvor mange elever vi kan opvise om tre måneder. Hvis ikke det er incitament nok for enhver våbenfør eller bare rimeligt mobil og tænksum forælder til at få kridtet støvlerne og gjort lidt reklame for **Lilleskolen Odense**, så ved jeg ikke hvad der skal til.

Det er, hvad der har fyldt mest i det forløbne år: Anstrebninger for at komme ud af den situation, der for andet år i træk har gjort det nødvendigt at afskedige lærere fra skolen. Det har været de tungeste beslutninger at træffe, og konsekvenserne af dem de tungeste at bære, både for de berørte lærere, børn og forældre. Bestyrelsen har ikke ønsket dem, men har heller ikke kunnet undgå dem.

Her følger så et kort rids over, hvad der iøvrigt er sket:

Også i håb om at kunne tiltrække flere elever fra Odense, indførte skolen pasningsordning efter efterårsferien. Det er godt, at den har været der, selv om den ikke ligefrem kan siges at ha medført det helt store boom af nye elever.

Skolen har indført nyt EDB-system til bogføring og regnskab, og har samtidig for et par måneder siden ansat Åse på kontoret til at køre det. Det kan - når det kører som det skal, hvad det efterhånden gør - spare os for 35-40.000 kroner i revisionshonorarer, samtidig med at det gør regnskab og budgetlægning mere overskuelig og gennemsigtig.

På en hurtig ekstraordinær generalforsamling en halv time før julefesten blev vores hidtidige tilsynsførende, Søren Kai Christensen, rektor på Socialpædagogisk Seminarium, genvalgt.

Den uendelige historie - restancerne - er vi ikke sluppet for. Vi har forsøgt at automatisere sanktionen ved en beslutning om, at 3 måneders restance medfører automatisk udmeldelse af skolen.

Det virker vist. Ihvertfald er de eneste restancer bestyrelsen har snakket om siden da, gamle skyldnersager. Det sam lede beløb på restancer er imidlertid ikke blevet væsentligt nedbragt. Det er bare de store, vi er sluppet for.

Sluttelig nogen ord om forældreaktiviteten på skolen. Den har - for at sige det mildt - ikke været specielt stor. Det gælder ikke blot det forløbne år, men nogen stykker bagud.

Det faktum rummer naturligvis betydelige fordele for bestyrelsen: Vi arbejder i fred. Ingen blander sig. Ingen brokker sig.

Og det er skam fint nok. Vi synes osse selv, at vi gør et godt stykke arbejde.

Der er imidlertid osse visse ulemper forbundet med freden: Lige netop nu er der nemlig brug for flere hoveder, hænder, arme og ben end dem, der allerede er i gang, hvis flytningen skal lykkes. Jo flere, der løfter, jo nemmere går det.

Derfor: Ring, skriv, duk op, meld Jer. Om ikke før, så når opgaverne begynder at melde sig.

For det gør de.

PeterBöttger
fmd.